

JOHN
GRISHAM

VERGIFFENIS

ROMAN

Over het boek

In 1973 is de jonge speler Joe Castle een van de populairste honkballers in het land. Uitkomend voor de Chicago Cubs groeit de nieuwkomer uit Calico uit tot een publiekslieveling die record na record uit de boeken slaat. De fans komen naar de stadions speciaal om Joe te zien spelen. Het publiek staat op de banken. De mensen joelen, klappen... Maar dan treft het noodlot Joe Castle. Hij komt tegenover Warren Tracey te staan, een werper wiens reputatie buiten het veld niet veel beter is dan die op het veld. En Warren werpt een bal die Joe's leven voor eeuwig zal veranderen...

Tientallen jaren later ligt Warren op sterven. Zijn zoon, die vervreemd is geraakt van Warren, weet dat hij de relatie met zijn vader onmogelijk nog kan redden. Toch doet hij nog één laatste poging: hij vraagt zijn vader om contact te zoeken met Joe Castle...

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

John Grisham

Advocaat van de duivel

Achter gesloten deuren

De cliënt

De jury

Het vonnis

De rainmaker

In het geding

De partner

De straatvechter

Het testament

De broederschap

De erfpachters

Winterzon

Het dossier

De claim

Verloren seizoen

Het laatste jurylid

De deal

De gevangene

De verbanning

De aanklacht

De getuige

De wettelozen

De belofte

De bekentenis

Het proces

Vergiffenis

De afperser

Het protest

De erfgenaam

Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

Vergiffenis

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Calico Joe

© 2012 by Belfry Holdings, Inc

Vertaling

Hugo Kuipers

Omslagbeeld

© Ilona Wellmann/Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7437 9

NUR 302

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Vorige week werd de tumor in de alvleesklier van mijn vader verwijderd. De operatie duurde vijf uur en was moeilijker dan zijn artsen hadden verwacht. Na afloop kwamen ze met het grimmige nieuws dat de meeste mensen die er zo aan toe waren als hij een levensverwachting van niet meer dan negentig dagen hadden. Aangezien ik niets van de operatie of van de tumor wist, was ik er niet bij toen hij zijn doodvonnis te horen kreeg. Communicatie heeft geen hoge prioriteit bij mijn vader. Tien jaar geleden was hij van de ene vrouw gescheiden en had al een andere gevonden voordat er iets van tot mij was doorgedrongen.

Zijn huidige echtgenote – ze is nummer vijf of zes – belde me uiteindelijk. Zonder zich opnieuw aan me voor te stellen gaf ze de elementaire feiten van de tumor en de gevolgen daarvan aan me door. Agnes zei dat mijn vader zich niet goed voelde en niet wilde praten. Ik antwoordde dat hij nooit had willen praten, of hij zich nu goed voelde of niet. Ze vroeg me het nieuws aan de rest van de familie te vertellen. Ik vroeg bijna: ‘Waarom?’ maar wilde geen ruzie maken met die arme vrouw.

De rest van de familie bestaat uit mijn jongere zus Jill en mijn moeder. Jill woont in Seattle en heeft voor zover ik weet in minstens tien jaar niet met onze vader gesproken. Ze heeft twee kleine kinderen die hem nooit hebben ontmoet en nooit zullen ontmoeten. Mijn moeder had, na twaalf jaar huwelijk te hebben doorstaan, het geluk dat ze weg kon komen. Ze nam Jill en mij mee en ik heb het gevoel dat het nieuws van zijn

naderende dood geen enkele indruk op haar zal maken.

Onnodig te zeggen dat we met Kerstmis nooit bij elkaar kwamen om bij het haardvuur cadeaus uit te wisselen.

Na het telefoontje van Agnes ga ik achter mijn bureau zitten en denk na over een leven zonder Warren, mijn vader. Ik begon hem Warren te noemen toen ik nog studeerde, want hij was meer een persoon, een vreemde, dan een vader. Hij maakte geen bezwaar. Het heeft hem nooit iets kunnen schelen hoe ik hem noemde, en ik ging er altijd van uit dat hij het liefst zou zien dat ik hem helemaal niets noemde. Ik doe tenminste nog weleens een poging; hij nooit.

Na een paar minuten geef ik de waarheid toe – het leven zonder Warren zal hetzelfde zijn als het leven met hem.

Ik bel Jill en vertel haar het nieuws. Ze vraagt allereerst of ik van plan ben naar de begrafenis te gaan, iets wat nogal prematuur is. Ze wil weten of ze moet proberen hem te bezoeken, hem gedag en vaarwel te zeggen en de komedie op te voeren alsof ze met hem begaan is, terwijl dat in werkelijkheid helemaal niet het geval is. Dat geldt ook voor mij, en we geven het allebei toe. We hebben geen warme gevoelens voor Warren, want hij heeft nooit iets om ons gegeven. Hij heeft het gezin in de steek gelaten toen wij nog kinderen waren en zich de afgelopen dertig jaar gedragen alsof we niet bestonden. Jill en ik hebben nu allebei zelf kinderen, en we vinden het ondenkbaar dat een vader helemaal niets voor zijn eigen kinderen voelt.

‘Ik ga niet,’ zei ze ten slotte. ‘Nu niet, en later ook niet. En jij?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ik. ‘Ik moet erover nadenken.’

In werkelijkheid weet ik dat ik naar hem toe zal gaan. Hij heeft de meeste schepen in zijn leven achter zich verbrand, maar er is één nogal belangrijk los eindje dat hij moet wegwerken voordat hij doodgaat.

Mijn moeder woont met haar tweede man in Tulsa. Op de middelbare school was Warren de sportheld en zij het mooiste en populairste meisje. Het hele stadje was verrukt van hun

huwelijk, maar na een paar jaar met Warren waren alle verrukkingen voorbij. Ik weet dat ze in geen tientallen jaren met elkaar hebben gesproken, en waarom zouden ze ook?

‘Mam, ik heb slecht nieuws,’ zeg ik in de telefoon. Ik probeer somber genoeg te klinken.

‘Wat dan?’ vraagt ze vlug. Waarschijnlijk is ze bang dat het om een van haar kleinkinderen gaat.

‘Warren is ziek. Kanker aan de alvleesklier. Hij heeft minder dan drie maanden te leven.’

Stilte, opluchting, en dan: ‘Ik ging ervan uit dat hij al dood was.’

Ik bedoel maar. Op zijn herdenkingsdienst zal de zaal niet vol zitten met rouwende familieleden.

‘Ik vind het erg,’ zegt ze, maar dat vindt ze niet. ‘Ik neem aan dat jij iets moet doen.’

‘Ja, dat denk ik ook.’

‘Ik wil er niet mee lastig worden gevallen, Paul. Bel me maar als het voorbij is. Of niet. Het kan me niet schelen wat er met Warren gebeurt.’

‘Ik begrijp het, mam.’

Ik weet dat hij haar een paar keer heeft geslagen, waarschijnlijk veel vaker dan ik wist. En hij dronk, zat achter de vrouwen aan en leidde het ruige leven van een profhonkballer. Hij was arrogant en verwaand en hij was vanaf zijn vijftiende gewend alles te krijgen wat hij wilde, want hij, Warren Tracey, kon een honkbal door een bakstenen muur gooien.

Het lukte ons het gesprek op de kinderen te brengen, en wanneer ze hen weer zou zien. Omdat ze zo mooi en intelligent was, kwam ze na Warren goed terecht. Ze trouwde met een iets oudere man, een directeur van een boorbedrijf, en die gaf Jill en mij een fijn thuis. Hij houdt van mijn moeder, en dat is het enige wat telt.

Ik betwijfel of Warren ooit van haar heeft gehouden.

2

In de zomer van 1973 herstelde het land langzaam van het Vietnam-trauma. Spiro Agnew zat in de problemen en zou uiteindelijk aftreden. Watergate was in het nieuws, en daar zou nog veel meer uit voortkomen. Ik was elf jaar oud en wist nauwelijks iets van wat er in de echte wereld gebeurde, maar daar zat ik niet mee. Honkbal was mijn wereld, en de rest deed er eigenlijk niet toe. Mijn vader was werper bij de New York Mets, en ik leefde en stierf bij elke wedstrijd. Ik wierp zelf ook, voor de Scrappers in de White Plains Little League, en vanwege mijn vader werden er geweldige dingen van mij verwacht. Ik voldeed bijna nooit aan die verwachtingen, maar er waren veelbelovende momenten.

Begin juni hadden de wedstrijden om het kampioenschap van de National League East een nogal saai verloop. Alle zes teams – Mets, Pirates, Cardinals, Phillies, Cubs en Expos – bleven met hun slaggemiddelde rond de .500 hangen en toonden weinig enthousiasme om een spurt in te zetten. In het westen lagen de Reds en Dodgers op voorsprong. In de American League zag het ernaar uit dat de Oakland A's, met hun arrogante houding, kleurrijke tenues en lange haar, hun kampioenschap van 1972 zouden herhalen.

Mijn vrienden en ik volgden de wedstrijden nauwlettend. We kenden alle spelers en alle uitslagen. We keken naar alle tabellen en speelden de wedstrijden na op de speelveldjes van White Plains. Thuis was het niet altijd zo gezellig en ik zocht mijn heil op het veld. Honkbal was mijn beste vriend, en hal-

verwege juli 1973 zou die sport zo spannend worden als nooit tevoren.

Het begon rustig genoeg met een verrekte achillespees. De eerstehonkman van het Cubs AAA-team in Wichita ging tegen de vlakke toen hij voorbij het derde honk was, op weg naar de thuisplaat. De volgende dag kreeg Jim Hickman, de eerstehonkman van de Cubs, een blessure aan zijn rug. Het team had opeens iemand nodig om bij het eerste honk te staan, dus namen ze hun toevlucht tot hun AA-team in Midland, Texas, en riepen ze de eenentwintigjarige Joe Castle op. Indertijd had Castle een slaggemiddelde van .395 met twintig homeruns, vijftig binnengeslagen punten, veertig gestolen honken en maar één fout op het eerste honk. Hij was de beste speler van het AA-team en iedereen praatte over hem.

Het schijnt dat Castle lag te slapen in het goedkope appartement dat hij met vier andere minor league-spelers deelde toen het telefoontje uit Chicago kwam. Een assistent-coach bracht hem naar het vliegveld in Midland, en hij nam een vliegtuig naar Houston, waar hij twee uur op een vlucht naar Philadelphia wachtte. Intussen belde hij zijn familie in Arkansas met het sensationele nieuws. Toen hij in Philadelphia aankwam, bracht een taxi hem naar het Veterans Stadium, waar ze hem vlug een tenue aanpasten, hem nummer 42 gaven en hem het veld op stuurden. De Cubs waren al met slag oefeningen bezig. Natuurlijk was hij nerveus, opgewonden, bijna verbijsterd, en toen de manager, Whitey Lockman, zei: 'Ga je gang, je begint op het eerste en slaat als zevende,' kostte het Castle moeite zijn gloednieuwe knuppel vast te houden. In zijn eerste rondje major league-slag oefeningen sloeg hij de eerste twee ballen mis.

Daarna zou hij een hele tijd niet meer misslaan.

Voor de wedstrijd zat hij in de dug-out met Don Kessinger, de ervaren korte stop van de Cubs en ook afkomstig uit

Arkansas. Kessinger had op de universiteit van Mississippi triomfen gescoord als honkballer en basketballer. Hij was nu op zijn retour en vond het allemaal wel goed. Het lukte hem de jongen te kalmeren. Zijn enige advies was: 'Ga daar staan en meppen maar.' De middenvelder van de Cubs was Rick Monday, ook een veteraan. Hij was geboren in Batesville in Arkansas, dat net als Joe's geboortestad aan de White River lag, maar dan aan de andere kant. Dankzij Kessinger en Monday overleefde Joe de ergste nervositeit voor een wedstrijd die een speler zich maar kon voorstellen.

Het was donderdag 12 juli, een dag die de honkbalsport zich nog lang zou heugen.

De werper van de Phillies was de linkshandige Benny Humphries, een speler die keiharde ballen kon gooien en die evenveel slagmannen een vrije loop gaf als hij uit sloeg. Toen Joe in de tweede inning naar de plaat liep, zette hij zijn tanden op elkaar en zei hij voor de zoveelste keer tegen zichzelf dat hij naar de eerste bal moest slaan, ongeacht de richting van die bal. Humphries vond dat hij het groentje eens op een bal van major league-klasse moest trakteren en gebruikte alle kracht die hij had. Joe, die vanaf de rechterkant sloeg, verwachtte ook een snelle bal, en hij raakte hem perfect. De bal vloog over het veld en landde twintig rijen naar achteren in het linkermiddenveld. Hij rende langs de honken, veel te opgewonden om een triomfdrafje in te zetten, en werd al in de dug-out gefeliciteerd voordat hij op adem was gekomen.

Hij was niet de eerste major league-speler die een homerun sloeg met de eerste bal die op hem af kwam. Hij was de elfde. Zesenvestig nieuwkomers sloegen een homerun in hun eerste slagbeurt, elf met de eerste bal. Evengoed stond zijn naam in het recordboek. Dat lag nu open, en Joe Castle was nog niet klaar.

In de vijfde inning begon Humphries met een hoge, strakke, snelle bal, een *brushback* die als waarschuwing bedoeld was,

maar Joe begreep de boodschap niet. Hij bracht de telling op 3-1 en mepte toen een snelle bal langs de linksveldlijn, waar hij net langs de binnenkant van de foutpaal ging. De scheidsrechter van het derde honk draaide vlug met zijn wijsvinger om te kennen te geven dat het een homerun was. Joe, die langs het eerste honk liep en de bal volgde, zette een sprint in en vertraagde pas enigszins toen hij de thuisplaat naderde. Nu had hij een record met één ander samen. In 1951 sloeg Bob Nieman van de St. Louis Browns een homerun in zijn beide eerste slagbeurten in de major league.

De Mets speelden die avond tegen de Braves in Atlanta, en de wedstrijd kwam niet op tv. Ik zat in Tom Sabbatini's kelder te luisteren naar Lindsey Nelson, de geweldige wedstrijdcommentator van de Mets, die ons vertelde wat er zojuist in Philadelphia was gebeurd. Er was niet veel voor nodig om Lindsey opgewonden te maken. 'Hij heeft een record geëvenaard, mensen,' zei hij. 'Denk eens aan de duizenden jongemannen die hebben gehonkbald, en maar twee van hen hebben ooit homeruns gescoord in hun eerste twee slagbeurten.'

'Ik vraag me af of hij het drie keer kan,' voegde Ralph Kiner daaraan toe, die als slagman de Hall of Fame had gehaald en als Lindseys hulpje fungeerde.

De Cubs maakten Humphries in de zesde inning het leven zuur, en de Phillies lieten een invaller werpen, de rechtshandige Tip Gallagher. Toen Joe in de eerste helft van de zevende inning aan slag was, was de stand 4-4 en waren de Phillie-supporters, die altijd veel lawaai maakten, muisstil. Er was geen applaus, alleen nieuwsgierigheid. Tot hun verbazing sloeg Joe met links. Omdat er geen scoutingrapport was, wisten de Phillies niet dat hij met beide handen kon slaan. Niemand had de moeite genomen tijdens de slag oefeningen op hem te letten. Hij liet een lage boogbal gaan en sloeg twee keer een foutbal.

Daarna veranderde hij zijn houding en schoof hij zijn handen zeven centimeter over de knuppel naar boven. Het vorige seizoen had hij de Texas League aangevoerd met het laagste uitpercentage van alle slagmannen. Joe Castle was op zijn gevaarlijkst als hij twee keer een foutbal had geslagen.

Een *slider* ging laag naast, en toen kwam Gallagher met een snelle bal. Joe sloeg de bal en mepte hem keihard richting linkermiddenveld, een *line-drive* die bleef stijgen tot hij anderhalve meter over de muur heen ging. Toen hij voor de derde achtereenvolgende keer langs de honken liep, had hij een record behaald dat onaantastbaar leek. Geen enkele nieuweling had ooit homeruns gescoord met zijn eerste drie slagbeurten.

Joe Castle kwam uit Calico Rock in Arkansas, een schilderachtig dorpje op een rotswand boven de White River aan de oostelijke rand van de Ozark Mountains. Het was Cardinals-land, al sinds de tijd van Dizzy Dean, een boerenjongen, uit Arkansas die in de jaren dertig leider van de beruchte Gashouse Gang werd. Zijn broer Paul, bijnaam Daffy, was werper in hetzelfde team. In 1934, op het hoogtepunt van de roem van de Gang, voorspelde Dizzy tijdens de voorjaarstraining dat Daffy en hij samen vijftig keer winst konden behalen. Het werden er negen-eneveertig – dertig voor Dizzy en negentien voor Daffy. Twintig jaar later werd Stan Musial, de grootste Cardinal aller tijden, zo ongeveer als een godheid aanbeden. Met een radio op elke veranda volgde het dorp de geliefde Cardinals met pure hartstocht, net als talloze andere dorpen in het Midden-Westen en diepe zuiden op al die lange, warme zomeravonden. Het radiostation KMOX uit St. Louis versloeg de wedstrijden, en de vertrouwde stemmen van Harry Caray en Jack Buck waren in elke straat en in elke auto te horen.

Maar op 12 juli werden de afstemknoppen in Calico Rock naar WGN in Chicago gedraaid en luisterden Joe's vrienden en familieleden gespannen naar elke worp. De rivaliteit tussen de

Cardinals en Cubs was het grootst in de National League, en hoewel veel mensen in Calico Rock moeilijk konden geloven dat ze voor de gehate Cubs juichten, deden ze dat opeens toch, en nog met veel enthousiasme ook. Binnen enkele uren veranderden ze in Cubs-supporters. Na de eerste homerun verzamelde zich snel een menigte voor Evans Drug Store in Main Street. De tweede homerun bracht hen in een duizelige feeststemming, en de menigte werd steeds groter. Toen Joe's ouders, zijn twee broers, hun vrouwen en hun kleine kinderen ook nog verschenen, werden ze begroet met gejuich en omhelzingen.

Na de derde homerun ging het hele dorp uit zijn dak. Er werd ook feestgevierd in de straten en cafés van Chicago.

Hoe verbijsterend de eerste drie slagbeurten ook waren geweest, Joe's vierde zou hem voorgoed bemind maken bij alle honkbalpuristen. De eerste helft van de negende inning, stand 6-6, twee uit, Don Kessinger op het derde honk, de taaie rechtshandige Eddie Ramon op de werpheuvel. Toen Joe op de plaat ging staan, klaptten enkelen van de achttienduizend supporters beleefd, en daarna daalde er een vreemde stilte over het Veterans Stadium neer. Ramons eerste worp was een snelle bal aan de buitenkant van de plaat. Joe wachtte en sloeg toen met zijn knuppel alsof het een bezemstok was. Hij mepte tegen de bal, die een paar centimeter buiten de lijn bij het eerste honk terecht kwam, een foutbal, maar toch een indrukwekkende slag. Ernie Banks, de eersthonkcoach van de Cubs, had geen tijd om te reageren, en als de bal hem had geraakt, zou hij lelijk verwond zijn geweest. Willie Montañez, de eersthonkman van de Phillies, ging naar links, maar pas nadat de bal tegen de tribune was gestuiterd en het rechtsveld in rolde. Instinctief ging Montañez twee stappen achteruit. Joe zag dat en veranderde van plan. De tweede worp was een hoge *change-up*. Nu de telling 1-1 was, probeerde Ramon nog een snelle bal. Zodra hij hem had geworpen, aarzelde Joe nog even en begon toen met zijn honk-

bal achter zich naar het eerste honk te lopen. De knuppel tikte zacht tegen de bal, en die rolde naar de tweedehonkman, Denny Doyle, die net zo verrast was als Ramon, Montañez en alle anderen in het stadion. Tegen de tijd dat Doyle bij de bal was, of de bal bij Doyle, was Joe drie meter voorbij het eerste honk. Hij volgde de rechterlijn en liep nu minder hard. Kessinger liep naar de thuisplaat en haalde daarmee uiteindelijk de overwinning binnen. Het publiek was stomverbaasd. Spelers van beide teams keken ongelovig. Terwijl hij de kans had om vier homeruns in een wedstrijd te slaan – iets wat de honkbal sport in honderd jaar tijd nog maar negen keer had meegemaakt – koos de jongen ervoor een perfecte *drag bunt* te slaan en zijn teamgenoot daardoor het winnende punt te laten scoren.

De meesten van degenen die in Main Street in Calico Rock naar het wedstrijdverslag luisterden, hadden diezelfde drag bunt al eens gezien, al had Joe Castle hem zelden nodig. Ze hadden veel meer *tape-measure*-ballen en *inside-the-park*-homeruns gezien. Zijn oudste broer Charlie, die op een bank voor de drugstore zat, had hem de drag bunt geleerd toen hij tien jaar oud was. Hij had hem ook geleerd met links en rechts te slaan, honken te stelen en foutslagen te maken als de worp er dichtbij kwam maar het toch niet helemaal was. De middelste broer, Red, had een miljoen lage ballen voor hem geslagen en zijn voetenwerk op het eerste honk geperfectioneerd. Beide broers hadden hem leren vechten.

‘Waarom koos hij voor een bunt?’ vroeg iemand in de menigte aan Charlie.

‘Om zijn medespeler te laten binnenkomen en het winnende punt te scoren,’ antwoordde Charlie. Zo simpel lag het.

De commentatoren van de Cubs, Vince Lloyd en Lou Boudreau, hadden zich tijdens de wedstrijd door het recordboek heen gewerkt en waren er zeker van dat ze de feiten goed

hadden. Drie homeruns in de eerste wedstrijd van een carrière: dat was een primeur. Vier achtereenvolgende honkslagen in een eerste wedstrijd: dat evenaarde een hedendaags record, al had een of andere nieuweling in 1894 vijf honkslagen gemaakt.

Chicago won met 7-6, en toen de wedstrijd was afgelopen, luisterde bijna iedere Cubs-supporter. Er was geschiedenis gemaakt, en dat wilden ze niet missen. Lou Boudreau beloofde zijn luisteraars dat hij Joe straks een interview zou afnemen.

De menigte in Calico Rock bleef groeien, en de stemming was luidruchtig. De trots was tastbaar. Een halfuur na het einde van de wedstrijd kwam Lou Boudreaus stem over de radio met: 'Ik ben hier in de gastenkleedkamer met Joe Castle, die natuurlijk omringd wordt door journalisten. Hier is hij.'

Plotselinge stilte in Main Street in Calico Rock: niemand bevoog of sprak.

'Joe, dat was geen slechte eerste wedstrijd. Wat gaat er op dit moment door je heen?'

'Nou, ik wil graag mijn familie en vrienden in Calico Rock de groeten doen. Ik wou dat jullie hier konden zijn. Ik kan het nog steeds niet geloven.'

'Joe, wat dacht je toen je in de tweede inning op de plaat ging staan?'

'Ik dacht dat het een snelle bal zou worden en ik haalde uit naar de eerste bal. Ik denk dat ik geluk heb gehad.'

'Geen enkele speler heeft ooit homeruns geslagen in alle drie zijn eerste slagbeurten. Je staat in het recordboek.'

'Blijkbaar. Ik ben gewoon blij dat ik hier ben. Gisteravond om deze tijd speelde ik in Midland, Texas. Het is nog steeds moeilijk te geloven.'

'Dat is het zeker. Ik moet je vragen – en ik weet dat het je al eerder is gevraagd – maar wat dacht je in de negende inning? Je had een kans om vier homeruns in een wedstrijd te slaan en toch koos je voor een bunt.'

‘Ik dacht aan één ding: dat ik Don vanaf het derde honk op de thuisplaat moest krijgen. Ik hou van honkballen, maar het is niet leuk als je niet wint.’

‘Nou, je hebt het heel goed gedaan. Denk je dat je het morgenavond kunt volhouden?’

‘Ik heb nog niet aan morgenavond gedacht. Don en nog een paar van de jongens trakteren me op een steak, en ik denk dat we er dan over praten.’

‘Veel succes.’

‘Ja, meneer. Dank u.’

Weinigen in Calico Rock gingen voor middernacht naar bed.

Zoals ze had beloofd, maakte mijn moeder me om zes uur ’s morgens wakker, zodat ik naar de vroege nieuwsprogramma’s uit New York kon kijken. Ik hoopte een glimp van Joe Castle op te vangen. Channel 4 bracht een snel overzicht van de National League-wedstrijden. De Mets hadden in Atlanta gewonnen. En dan was er Joe Castle die langs de honken in Philadelphia sprintte: één keer, twee keer, drie keer. De drag bunt kreeg evenveel zendtijd als de drie homeruns. Die jongen kon er wat van.

Mijn moeder pakte *The New York Times* van het garagepad. Op de voorpagina van de sportsectie stonden een zwart-witfoto van Joe Castle en een lang verhaal over zijn historische debuut. Ik zocht de schaar, knipte het uit en begon een nieuw plakboek, een van de vele die ik zorgvuldig bijhield. Als de Mets in de stad waren en mijn vader thuis was, moest ik de kranten een paar dagen bewaren voordat ik de honkbalverhalen kon uitknippen.

Ik vond het prachtig als de Mets op tournee waren. Mijn vader was dan weg, en het was vredig en prettig in ons huis. Als hij er was, was de stemming heel anders. Hij was een ego-centrische, norske man die bijna nooit een vriendelijk woord voor ons had. Hij had nooit bereikt wat hij had kunnen berei-

ken, en dat was altijd de schuld van iemand anders: de manager, zijn teamgenoten, de eigenaren, zelfs de scheidsrechters. Op de avonden nadat hij had geworpen, kwam hij vaak laat en dronken thuis, en dan begonnen de problemen. Hoewel ik nog maar elf was, vermoedde ik dat mijn ouders niet bij elkaar zouden blijven.

Als hij met de Mets weg was, belde hij bijna nooit naar huis. Ik dacht vaak hoe geweldig het zou zijn als mijn vader na een wedstrijd meteen naar huis kwam en met mij over honkbal praatte. Ik keek en luisterde naar elke Mets-wedstrijd en had een heleboel vragen, maar hij zal het wel te druk hebben gehad doordat hij altijd met de jongens op stap ging.

Ik vond het prachtig om zelf te honkballen als mijn vader niet keek. Vanwege zijn drukke programma had hij bijna nooit gelegenheid om mijn wedstrijden te zien, en dat was een onbeschrijfelijk grote opluchting. Maar als hij er was, had ik geen zin om te spelen. Hij stak een preek tegen me af als we naar het veld reden, snauwde tijdens de wedstrijd tegen me, en wat nog het ergst was: op weg naar huis las hij me de les. Hij sloeg me zelfs een keer zodra we bij het veld vandaan reden. Vanaf mijn zevende huilde ik na elke wedstrijd waarin mijn vader me zag spelen.